

עמק ברכה עמי' מז

וכן לענין יחיד, אם יצא באמצע הקריאה ולא שמע כולה, אם שמע כ"א פסוקים כבר יצא ידי שיעור קריאה, אלא שצריך להשלים מה שהחסיר מלשמע, כדין דגל פסוק א', וצריך לילך למנין אחר ולשמע מה שהחסיר.

אך עדיין יש להסתפק בזה, דאולי לא יצא ידי קריאה כלל, אף ששמע שיעור קריאה כ"א פסוקים, דהרי לא שמע אותם משבעת קרואים דוקא; או אפשר דשבעת קרואים אינו אלא חובת הצבור, אבל לענין היחיד השומע הקריאה לא בעינן שבעת קרואים רק שישמע השיעור קריאה. וצ"ע.

אך כל זה אם יצא באמצע הקריאה ולא הי' בשעת הקריאה. אבל אם הי' שם אלא שהחסיר דעתו מהקריאה ולא שמע הקריאה, דעת המחבר בסי' קמ"ו דשפיר יוצא ידי הקריאה. וכן משמע מהראשונים שהובאו בבי"ש שם. ירו"ש, והטעם נראה, דסברי דקריאה בצבור אינה אלא חובת הצבור להעמיד שבעת קרואים לקרא התורה ולהשמיע לעם, אבל אינו חוב על כל יחיד ויחיד מהצבור לשמוע הקריאה. אך האחרונים חפסי עיקר לפסק הלכה כדעת ה', שבלי הלקט' בשם רבו והגהמ"י בשם הרי"ם דצריך לשמוע כל תיבה ותיבה מפי הקורא מעיקר דינא.

עמוד מס 45 עסק ברכה פורמניק, אריה בן זאב הודוס ע"י תכנת אוצר החכמה

חובת קריאת התורה בשבת

מגן אברהם ריש סי' רפב

של שבת ד"ה ענין הס"ם). כתב הוזהר פרשת ויקהל עמוד סק"ט (שם ע"ג) אסור לממן דקרי באורייתא למיפקא צפרשתא או אפילו מלה חדא אלא באחר דפקא משה פרשתא לעמא לאשלתא^א יפסקו, ולא יפסקו מילין דשנתא אחרת צשנתא דא וכו'. נראה לי דכוונתו דאם בל לסיים הסדרה שלא במקומה המיוחד אסור, ^א אבל איש אחד מותר להפסיק אפילו במקום שלא פסק פרשה בתורה, דכולהו ז' גברי כחד חשיבי, דהא בזמן התלמוד, הראשון מצדק לפניה והאחרון לאחריה. ^ב מדע, דהא פרשת ואלא ופרשת (בלק) [מקנ] ^א אין זה פרשה כלל בתורה, והאיך יקראו ז' גברי, אלא דהאי כדאמרן. וכן משמע בצרכות סוף פרק קמא (יג, ב) דאמרינן כל פרשה דלא פסקה משה באורייתא לא פסקין, ע"ש, וקאי שם שאם רוצה לקרות הפסוק ולא יותר. ומכל מקום נריך עיון, דקורין בשני ותמישי ומפסקין אפילו צפרשה דלא פסקיה משה, וז"ע, ועוד, דהא במקדש היו מחלקין ^א פרשת האזינו כמו שכתוב סימן סכ"ח סעיף ה'. ונריך לומר כיון שדעתו ^א להשלימו למחר שרי, ועיין שם צוהר עמוד ש"ע (שם) צענין שני ותמישי. וגם נריך עיון, דהא צמגילה דף כ"ט (ע"ג) איתא, צמערבא מסקי לאורייתא צג' שנים, שמע מינה ^א שהיו מחלקין הסדרות, עיין מה שכתבתי סימן ל"צ שלחן ערוך השלם >מהדורת פריעדמאן< עמוד מס 247 ד או"ח ד (רמב - ש) קארו, יוסף בן אפרים הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

בית יוסף ושולחן ערוך סי' קמו

(ק"י נט) מלאתי כמות צסם רבינו שמתה האידנא אמאי נהוג ללקרות ולעייין בצפריים צעוד שהם קורים ויש לומר דדוקא לפטר אסור כדי שלא יהיו נטורדים שאר השומעים אבל לקרות בלתי שפיר דמי מיהו תימה לרבי צגס הוא מנזה לשמוע קריאת התורה דכתיב (נחמיה ח ג) ואזני כל העם אל ספר התורה ואם יקרא צנספר לא יוכל להצין מה שקורין הילכך נראה דאסור עכ"ל:

מסכת סופרים פרק י"א

ו ואם קרא ודילג על פסוק ^א ולא קראו אם קרא עשרה ^א מן הפסוק המדולג בנייהם אינו חוזר ואם בתוך עשרה הוא יחזור ויקרא עשר כראוי ^א על שמתן שאין מדולג זו בחול ובמנחה בשבת ובמנחה של יום טוב אבל בשבת אם שכח ועבר על פסוק ואח"כ נודע לו ^א חוזר וקורא אפי' לאחר שהפטיר בנביא והתפלל מוסף מפסיק מיד וקורא ^א שאין מעמידין ^א תפילת המוספין פעם שנייה;

ביאור הלכה סי' קמו

* **ויש מתירים לגרוס בלחש.** שיטה זו היא שיטת התוספות והרא"ש. אמנם באמת שיטה זו תמוה לכאורה מאד, דמאי מהני שיגרוס בלחש, שלא יבטל שארי השומעים קריאת התורה, מכל מקום גם הוא מצווה לשמוע קריאת התורה, ואם ילמד את לימודו לא יתן לבו לשמוע מה שקורא הקורא, ואפילו אם יש עשרה דצייתי, מאי מהני לגבי דידיה, הא על כל איש ואיש מוטל החיוב דחקנת עזרא? ובאמת כבר תמה בזה הקדמון בעל שכולי-הלקט על שיטה זו בסימן לט, והובא בכיתת-יוסף, ומפני זה דחאה מהלכה. ולולא דמסתפינא הוה אמינא דשיטה זו מיייר שכבר יצא בעצמו ידי קריאת התורה, ואפילו הכי בקול רם אסור שלא יטריד שאר השומעים, וכן דעת בעל הלכות גדולות שנוכר אחר זה יהיה

שולחן ערוך סוף סי' רפב

ז 'קרא הפרשה (ו) בתפלת שחרית בשבת יח (ס) ודילג (צ) פסוק אחד חוזר וקורא הוא ושנים עמו ואפילו הפטיר והתפלל מוסף חוזר וקורא: ^א

ביאור הלכה סי' קלה ד"ה אין

בבית-האסורים, דמאי שנא. ולדינא נראה, דאפילו להמרדכי דאוסר אפילו באגוס, אינו מיייר כי אם ביחידים החבושים ורוצים להכניף עשרה שם לקריאת התורה, בזה אוסר (ודלא כאור זרוע דמשמע שם דמתיר לחולה להכניף עשרה שם ולהביא הספר-תורה אצלן, ומטעם דמן הדין יש לומר דאין חל על יחיד מצוות קריאת התורה בזמן שאין יכול לילך לבית-המדרש, אבל כשיש שם עשרה, כיון דחל עליהם חובת קריאה והם אינם יכולים לצאת משם ולילך אחריה, גם המרדכי מודה

אסור לכפר ד אפילו ^א בדברי תורה כ"י ^א אפילו בין גברא ^א לגברא ^א ואפילו אם השלים הוא הפרשה ויש מתירים ^א לגרוס (פירוש ללמוד) בלחש ^א ויש אומרים שאם יש עשרה ^א דצייתי (פירוש שמשמין לבם ^א) לכפר תורה מותר לכפר ^א [הגה] ^א צדנני מונה: ^א ויש מתירים למי שתורתו אומנותו

אגרות משה או"ח ח"ד כג

בדבר קריאת התורה והאי שצריך כל אדם לשמוע כל הקריאה שלא יחסר לו אף תיבה אחת ופסוק אחד, אם שמע, ובדיעבד אם חסר תיבה אחת ופסוק אחד, אם הקריאה הוה בשני וחמישי ומנחה בשבת ואף בקריאה דיו"ט, תלוי אם הוא רק בקריאה דג' פסוקים לא יצא, דהא אין פוחתין מג"פ וכיון שהחסיר לשמוע אף תיבה אחת הרי חסר מג' הפסוקים והוי כמו שלא שמע אלא שני קרואים שלא יצא, ואם היא קריאה ביותר מג"פ אם שמע ג"פ שלימים יצא, אבל בקריאת הפרשה דשבת הרי לבד חיוב שמיעת ז' קרואים שמצד זה אם היו ז' קרואים אף במקצת מהפרשה הקבועה יצא, וממילא היה ג"כ חלוק בין קריאה דג"פ לקריאה דהרבה פסוקים, מ"מ הא יחסר לו הפסוק שדילג בו התיבה וכי"כ כשלא שמע פסוק שלם שאיכא דין מצד מנהג קבוע בכל העולם לגמור את התורה בכל יונה ושנה. אך שאין לו עצה לזה דהצבור לא מטרחינן לחזור עוד הפעם בכביל יחידים, ואם יש מנין שלם שהחסירו לשמוע תיבות ופסוקים, יש להם אחר התפלה כשלא יהיה שוב טריחא לאלו ש"שמעו כל הקריאה לחזור ולקרא בברכה המקומות שהחסירו לשמוע, ומטעם זה סא"א לחזור צריך כל אחד להסתדל לכמוע כל הקריאה ולא יחסירו מלשמעו אף תיבה אחת.

שולחן ערוך סי' קלו

ג ^א אם דילג פסוק אחד ולא קראו אם הוא ג במנחה בשבת או בשני וחמישי וקרא ד ^א עשרה פסוקים בלא פסוק המדולג אינו חוזר ואם לאו חוזר אבל בשבת (ג) ^א אפילו דילג ^א פסוק אחד ה חוזר ^א וקורא ^א ואפילו אחר שהחזיר את התורה ואמר קדיש חוזר וקורא הוא ושנים עמו ^א ואפילו הפטיר והתפלל מוסף חוזר וקורא ^א ז ^א ^א פרשיות המועדים [הגה] דינס כמו למנחה בשבת ושני וחמישי לפי שכבר קראו הפרשיות בשבתות שלהן: